

Fa uns dies vaig assistir a la Jornada Anual de l'Associació d'Antics Alumnes d'una coneguda i prestigiosa escola de negocis, de la qual en sóc membre. Per a sorpresa de tothom, es va permetre que l'acte es convertís, en la pràctica, en un míting electoral del ponent principal, Rodrigo Rato. Aquest fet, que no ha estat aïllat ja que els convidats de les dues anteriors Jornades Anuals havien estat José Maria Aznar i Josep Piqué, denota la voluntat de politització partidista d'aquest acte, que és pagat amb els diners de tots els socis de l'Entitat. Actuacions d'aquesta mena són denunciades, no només per la politització d'una Jornada de reunió de gent de tota mena que ha passat per aquesta Institució i ara formen part de l'Associació (més de vuit mil) sinó per associar la imatge de l'entitat a un partit concret que, de ben segur, no representa el sentiment majoritari dels membres de l'Associació.

En aquesta mateixa entitat s'ha produït un procés electoral per renovar la meitat de la Junta Directiva. En aquest procés, els responsables actuals de l'entitat han fet tot el possible perquè no existís més d'una candidatura i que es trenqués una tradició vista com a positiva: la presentació de candidatures úniques amb membres proposats per la pròpia Junta i sense cap tipus de contrast de programes i de models per part dels socis. No havent aconseguit aquest objectiu, el procés electoral ha anat acompanyat d'una sèrie d'accions que, per dir-ho suau, no han contribuït precisament a fer-lo tot el transparent i obert que seria desitjable. Lamentablement, tot aquest esforç, que podria haver anat adreçat a que hi hagués una gran participació i a que els associats, els que paguen les quotes que la sustenten, tinguessin coneixença àmplia de les diverses possibilitats, poguessin emetre la seva opinió, participessin en el procés i, finalment, poguessin decidir entre els diferents models d'Associació proposats, s'ha enfocat cap a altres objectius completament diferents.

Malauradament a Catalunya hi ha massa Associacions que funcionen d'una manera manifestament millorable, gestionades per uns quants que imposen la seva voluntat i uns interessos determinats a la gran massa silenciosa de membres. Aquests minioasis catalans que conformen la majoria d'organitzacions que agrupen empresaris i directius s'han d'acabar. Hi ha altres models de gestió d'aquestes entitats i els associats que paguen i suposadament són representats per aquests dirigents ho han de saber. Ja va sent hora que els veritables empresaris, aquells que han arriscat i arriben a arrisquen el seu patrimoni per tirar endavant les seves empreses, aquells que lluiten cada dia per a ser competitius i internacionalitzar la seva activitat, aquells que no depenen de mercats captius, subvencions o contactes amb el poder per desenvolupar la seva empresa, comencin a prendre el control d'aquestes organitzacions i que aquestes reflecteixin el veritable pensament dels seus integrants.

La imatge actual d'alguns dirigents empresarials fa molt de mal a la figura dels empresaris i emprenedors catalans que realment aporten valor a la societat, i perjudica el prestigi social d'aquesta figura absolutament necessària per al desenvolupament futur de la nostra economia i de la nostra societat.

Catalunya, més enllà del terreny polític, ha d'entrar en una nova etapa. Ha de desaparèixer el despotisme il·lustrat d'uns pocs que creuen que són els únics dipositaris de les estratègies correctes, això quan no defensen directament interessos merament particulars amb els recursos proporcionats pels membres de les entitats a les que diuen representar. S'ha de treballar perquè aquesta nova etapa arribi també a la classe empresarial. Aquells que representen molt poc haurien de ser substituïts per persones que lluitin realment pels interessos dels milers i milers d'empresaris i emprenedors que cada dia creen una mica de valor per la societat i per al nostre país. Fins quan haurem d'esperar perquè els emprenedors catalans estiguin ben representats?